

JBC

PROGRAMA
16

9 DE MARÇ
SALA 1 PAU CASALS

LA QUARTA DE BRAHMS

TAST D'ORQUESTRA

ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA
I NACIONAL DE CATALUNYA

L'A25
ANYS

PROGRAMA DE MÀ

JOHANNES BRAHMS

(Hamburg, Alemanya 1833 – Viena, Àustria 1897)

SIMFONIA N. 4 EN MI MENOR, OP. 98

(1884-1885) – 40'

Allegro non troppo

Andante moderato

Allegro giocoso

Allegro energico e passionato

**ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA I NACIONAL
DE CATALUNYA**

LUDOVIC MORLOT, DIRECCIÓ

PRIMERS VIOLINS Vlad Stanculeasa, concertino / Raúl Garcia, assistent de concertino / Sarah Bels / Walter Ebenberger / Ana Galán / Natalia Mediavilla / Lev Mikhailovskii / Ivan Percevic / Aurora Zodieru-Luca / Paula Banciu* / Ana Kovacevic* / Sei Morishima* / Laura Pastor* / Yulia

Tsuranova* · **SEGONS VIOLINS** Peter Biely*, solista invitat / Emil Bolozan, assistent / M. José Aznar / M. José Balaguer / Jana Brauningner / Clàudia Farrés / Alzy Kim / Melita Murgea / Josep M. Plana / Robert Tomàs / Oleksandr Sora* / Aria Marina Trigas* · **VIOLES** Anna Puig, solista / Christine de Lacoste / David Derrico / Josephine Fitzpatrick / Frank Heudiard / Sophie Lasnet / Miquel Serrahima / Jennifer Stahl / Adrià Trulls / Oreto Vayá* · **VIOLONCELS** Charles-Antoine Archambault, solista / José Mor, solista / Blai Bosser / Irene Cervera / Lourdes Duñó / Vincent Ellegiers / Jean-Baptiste Texier / Joan Rochet* · **CONTRABAIXOS** Christoph Rahn, solista / Dmitri Smyshlyaev, assistent / Jonathan Camps / Apostol Kosev / Matthew Nelson / Anna Cristina Grau* · **FLAUTES** Francisco López, solista / Ricardo Borrull, flautí · **OBOÈS** Rafael Muñoz, solista / José Juan Pardo · **CLARINETS** Juan José Pardo*, solista invitat / Alfons Reverté · **FAGOTS** Silvia Coricelli, solista / Noé Cantú / Slawomir Krysmalski, contrafagot · **TROMPES** Juan Conrado Garcia, assistent solista / Joan Aragó / Artur Jorge / Pablo Cadenas* · **TROMPETES** Àngel Serrano, assistent / Adrián Moscardó · **TROMBONS** Gaspar Montesinos, assistent / Vicent Pérez / Raúl Garcia, trombó baix · **TIMBALES** Luc Rockweiler, solista · **PERCUSSIÓ** Ignasi Vila

ENCARREGAT D'ORQUESTRA Walter Ebenberger
RESPONSABLE DE DOCUMENTACIÓ MUSICAL Begoña Pérez
RESPONSABLE TÈCNIC Ignasi Valero
PERSONAL D'ESCENA Luís Hernández*

*Col·laborador/a

FITXA ARTÍSTICA DE LA PEÇA TEATRAL
Idea i guió: Companyia Indi Gest
Intèrprets: Mont Plans, Oriol Genís i Carles Pedragosa
Direcció: Jordi Oriol
Direcció musical: Carles Pedragosa
Vestuari: Joana Martí
Producció: Helena Font
Disseny Audiovisual: Marc Permanyer

COMENTARI

per **Ana María Dávila**

En el món de la música clàssica també existeixen les tres B: una trilogia de compositors alemanys sense els quals la història de la música hauria estat ben diferent. El primer és, naturalment, Johann Sebastian Bach (1685-1750), sovint considerat el compositor més gran de la història. El segon va ser aquell gegant solitari i salvatge anomenat Ludwig van Beethoven (1770-1827) i el tercer, l'home que va ser designat com el seu successor, Johannes Brahms (1833-1897).

Si Bach pertanyia al període Barroc i Beethoven al clàssic, Brahms va desenvolupar la seva creativitat durant la segona meitat del segle XIX, els anys del Romanticisme tardà. Però, a diferència d'altres contemporanis seus que volien deixar enrere les estructures imposades per

estils anteriors, aquest alemany nascut a Hamburg establert des de jove a Viena, es va mantenir fidel a les formes clàssiques i, sobretot, al llegat de Beethoven. Per aquesta raó es parla d'ell com «el més clàssic dels compositors romàntics».

Molt possiblement, el pes d'aquesta tradició, i el seu mateix afany de perfeccionisme, el van condicionar a l'hora d'abordar el gran repertori simfònic. Brahms va trigar gairebé dues dècades a compondre, corregir, revisar i tornar a revisar la seva primera simfonia, estrenada el 1876. L'èxit de l'obra va ser immediat i el director d'orquestra Hans von Bülow, el mateix que li havia assignat la tercera B de la trilogia, digué d'ella que era «la *Desena* de Beethoven». Aquesta acollida esperonà el compositor, que al llarg de la dècada següent va completar tres simfonies més.

La quarta i última, que s'estrenà el 25 d'octubre de 1885 a Meiningen, sota la direcció del mateix Brahms, és una obra d'una gran profunditat emocional, refinada tècnica i una riquesa musical incomparable. Com és habitual en el gènere, es presenta dividida en quatre moviments, quatre parts de diferent caràcter i ritme que configuren l'obra. El primer moviment, amb una introducció fosca i misteriosa, ens mostra el Brahms més emotiu. El segon, de caràcter contemplatiu, ens transmet una bellesa serena i melancòlica, que contrasta amb el ritme ràpid i juganer i l'atmosfera lleugera i jovial del tercer. El quart moviment, el més cèlebre, pren el seu tema, la seva idea musical, d'una cantata de Bach que Brahms presenta i desenvolupa en més d'una trentena de formes diferents –el que anomenem variacions– que evidencien el talent orquestral i l'originalitat de l'autor.

La *Quarta* de Brahms ha passat a la història com una obra mestra del Romanticisme i una de les més interpretades de la història, i com ha succeït amb altres partitures cèlebres, també la música popular se l'ha apropiat. El 1971, Rick Wakeman, teclista del grup de rock progressiu Yes, utilitzà part del tercer moviment al tema “Cans and Brahms” de l'àlbum *Fragile*, i el 2014, la banda de rap Black Nights incorporà el primer a la cançó “Deja Vu”, del disc *Medieval Chamber*. Tot un exemple de com les fronteres musicals són bastant més permeables del que sembla.

PRINCIPALS MITJANS PATROCINADORS

